

הרב בויאר בשיחה לבני משפחת אחד הנספים באסון מירון :

הסדר כשהילד נמצא למרגלותיהם. והם ישבו שבעה לאחר הפסח, והאישה אמרה שרוצה לשוחח. ואמרה כך: אין לי שאלות, אני יודעת שהכל מד' וזה ללא ספק. אבל אני מרגישה שאני אשמה. אפשר להגיד לי משהו נגד הדבר הזה? אני הייתי עייפה, בעקבות ההכנות לפסח, אולי לא נתתי לו לאכול מספיק, אין לי מנוחה רגע, אני תולה את זה שהילד הלך דרכי, מגלגלים חובה ע"י חייב. אני יודעת שזה משמים.

כולם באים ואומרים לי זה לא קשור אליך, קרבן ציבור, היא אומרת צודקים כולם, אבל הרגש עדיין פעיל.

אז אמרתי לה בס"ד את הדברים הבאים:

למעשה שום שכל לא יכול להתמודד עם זה וכך גם לא שום רגש. יש אנשים שיש להם שכל מעוות או צורת חשיבה מסוימת- אולי הם יכולים. אדם נורמלי לא יכול להתמודד עם אובדן. במיוחד שזה כזה קרוב. אז אדם במצב כזה, ידוע שאנשים באושוויץ נדרשו למסור את נפשם בכבשן האש. לאחר קריאת שמע ישראל עברו לעולם אחר. הם אמרו לד' כך לנו יש תכנית לחיות, אנו רוצים לחיות, אבל אתה בחרת אחרת אז אנחנו לא יכולים להתווכח איתך. זה שלך. וזה למות על קידוש ד'. שמעלתם רבה מאוד. ונמצאים בשמים במחיצה גבוהה.

אומר רבי חיים זיטיק זצ"ל שיש מושג שנקרא לחיות על קידוש ד' ואדם שחי על קידוש ד' זוהי מעלה גדולה. ולמה? כי אדם שמת על קידוש ד' זהו רגע אחד וברגע הבא זה מסתיים. אבל לחיות על קידוש ד'. הוא צריך לחיות יום יום שעה שעה. יום ולילה ללא הפסקה.

מה זה נקרא לחיות על קידוש ד'? כמו שבאושוויץ הם לא ניסו לחשוב למה ד' עושה את זה, מה אנחנו עשינו, הם לא יכלו לחשוב, הם עמדו למול הכבשנים, אמרו שמע ישראל וסיימו את החיים, כביכול מסרו את הנפש שלהם לקב"ה. לחיות על קידוש ד' זה לבוא לקב"ה ולהגיד לו: ריבוננו של עולם, אני לא רוצה

האמת שקשה ואין מה לאמר

האסון הזה מורגש אצל כל עמ"י כאסון שמימי, כדבר שהוא לא פרטי לאדם אלא ששייך לכלל עמ"י כולו. והרבה מאוד אנשים שואלים: מה רוצים מן השמיים? מה מבקשים? גם גדו"י שואלים מה קורה כאן. ובוודאי שגם המשפחות עצמם שזה הדבר הקרוב אליהם ביותר, עומדים ותלויים איך זה קורה בזמן כזה גדול שתלמידי רבי עקיבא פסקו מלמות, ועוד אצל רבי שמעון שידוע שזה זמן של המתקת הדינים.

מה שקורה אצל אדם בזמנים כאלו שהוא שואל: מה אני אמור לחשוב? הרי עמ"י הוא עם למוד סבל, הצרות של עמ"י לא התחילו לא היום ולא אתמול, תמיד ידענו שיש חשבונות שמיים, אך כשקרה דבר כזה אז אנשים מנסים לחשוב מה ד' רוצה. וכמובן שגם מבחינה פרטית יש לאדם הרבה שאלות ותהיות, מה החלק שלי בזה, או אולי מרגישים אשמה, יכולתי לעשות דברים ע"מ שזה לא יקרה, או ששואלים למה נתנו לילדים לנסוע, למה כך וכך,

השאלות טורדות את האדם והאדם יכול לצאת מדעתו. השאלה היא מהי הדרך האמיתית והברורה שאני צריך ללכת בה? האם אני יכול לעזור לעצמי בזה לבד? האם יש משהו שיכול לנחם? לא בטוח במצב כזה. אבל אדם לפחות אומר מה אני צריך לחשוב?

מה התוצאה אם אני אסתדר, לא אסתדר, אם יהיה לי טוב או לא, את זה אני אשים בצד

אבל את "מה ד' אלוקיך שואל מעימך"? את זה אני רוצה לדעת.

העניין הוא כך: השנה היה ליל הסדר במוצאי שבת, בשבת בלילה ממול הבית שלי, לפנות בוקר, הגיעו אמבולנסים, למעשה התברר שהיה שם ילד בן שלושה חודשים שד' ירחם לא קם בבוקר.

ומה שקרה שם שדברתי עם האבא, הילד שכב שם עד סוף ליל הסדר, הם היו צריכים לקים את סעודת ליל

לחשוב, למה עשית, יש אלף סיבות, מליון סיבות, לא מעניין אותי, אתה החלטת, אני סומך עליך שאתה יודע מה שאתה עושה, אני לא אתערב עם השכל הקטן שלי, והשכל שברא את כל העולם, זה "שכל הנעלם מכל רעיון".

זה נקרא לחיות על קידוש ד', אומר רבי חיים זייטשיק זצ"ל זה פי שבע מלהכנס לאושוויץ ולמות שם. האדם כל רגע ורגע ביום שבאות לו כל מיני מחשבות, האדם אומר אני לא רוצה לחשוב, אני לא מעוניין לחשוב. לא רוצה להבין את הקב"ה, אני גם לא אצליח להבין, גם אם אני ארצה, כל הסיבות שאנשים אומרים לי זה סיבות של שכל והקב"ה מעל השכל, אני לא מעוניין לדעת, כאן האדם לוקח את החיים שלו מהרגע שקרה לו הקושי והסבל ועד סוף ימיו כמה שד' נותן לו ולמעשה הוא חי כל שניה ושניה על קידוש ד'!

יוצא אם כן דבר נורא ואיום והוא: שכולם חושבים ש 54 הקדושים הללו שעזבו את העולם הם הקרבן ציבור, הם אלו שמכפרים במיתתם על עמ"י. אך לא יודעים את האמת, כאשר נדב ואביהוא בקרבתם לפני ד' וימותו" כתוב וידום אהרן" הוידום אהרון זה היה הקרבן האמיתי.

כולם חושבים שהקרבן האמיתי היה שהם מתו בקרבתם לפני ד'. וזה באמת קרבן מאוד גדול אבל הם מתו. הם סיימו את שלהם. אבל אהרן שהיה לו מה לומר והרבה שאלות, כשהוא החליט לדומם את עצמו זה היה הקרבן. זה מה שכיפר על הדור. זה היה הדבר הגדול.

ז"א: שלמעשה מי הוא הקרבן הציבור האמיתי? מיהו הקרבן שמכפר על עמ"י? מי הוא זה שהוא למעשה נבחר ע"י הקב"ה לדבר הגדול הזה שלא מבינים מהו? אלו שנשארו חיים!!!

אלו שנשארו חיים ואמורים להתמודד עם זה יומם ולילה. והם מחליטים לחיות על קידוש ד'.

ז"א, תראו אותי אומר האדם, תראו מה עברתי, אני לא יאבד את האמונה, אני לא אכניס את הראש שלי למחשבות, אני פשוט מכאן ואילך למרות שקשה,

למרות שאינחשק וכח לחיות, אני אחיה כי זה רצון ד'. אני אחיה כי זה נקרא "וידום אהרן". זה הכפרה של עמ"י. זה הכפרה שלנו!!
אלו שהלכו הם כבר הלכו.

אז נגיד די הקרבן נגמר. לא הקרבן מתמשך יום יום שעה שעה רגע רגע. ע"י 600 אנשים שישבו שבעה ושותקים. ומקדשים שם שמיים, היצר הרע נלחם בזה מאוד חזק בקרבן הזה, הקרבנות שהלכו הוא כבר לא יכול להלחם.

בקרבנות שנשארו הוא יכול להלחם. הוא מכניס מחשבות: זה אשם, זה בגלל זה, למה ד' עשה את זה? למה החיים שלי כך ולמה נראים כך? זה סכנה גדולה, כי היצר הרע נלחם באדם ולא רוצה לתת לו את הזכות הזאת להיות קרבן. הוא רוצה להפוך אותו לקרבן מסכנות. אבל מפחד מזה שהמנוע ימשיך הלאה לקדש שם שמיים בעולם.

וזה מה שאמרתי לאותה אישה. הבן שלך הלך בגלל הרבה סיבות שאמרו לך כמו שאמרת. הסיבה האמיתית היא שהקב"ה נתן לך הזדמנות להיות קרבן של עמ"י. קרבן כפרה. תחליטי מה את רוצה לעשות. אם את רוצה להתמים את המחשבה ולהגיד לקב"ה אני לא אכניס שום מחשבה למח שלי, רק מחשבה אחת, אין עוד מלבדו. לא מעוניינת לחשוב, לא רוצה לדעת, זה לא מעניין אותי. אני יודעת שאתה עשית מה שאתר רוצה כך צריך להיות. היא אמרה לי מקובל!

וסיפרתי לה שפעם באתי לנחם תלמיד שלנו שהיה נכד של ר' אושר פריינד זצ"ל. הוא היה אברך בגיל 23 נפטר לו ילד בגיל שנה וחצי בגלל דלקת כרום המת. הוא אמר כל אחד נכנס בדלת וכל אחד אומר סיבה אחרת. ואני אומר להם אתם רוצים לנחם, תנחמו אבל אל תגידו לי סיבות ושאלתי אותו מדוע? מה מונח בזה? ואמר אני לא רוצה להבין את הקב"ה. שאלתי אותו מאיפה בא אברך בגיל שלך ויודע ככה לדבר? ואומר מסבא שלי. פעם היה אדם שהיה לו הרבה ייסורים. הוא בא לסבא שלי ואמר לו תגיד לי למה אני כל כך סובל, כל החיים הם חיי סבל, אז

תשובה כך אמרו גדו"י. הרי החיזוק שנהיה בעקבות הרוגי האסון במירון זהו חיזוק שבלתי ניתן לתאר. אני לא חושב שיש בית בישראל שלא קבלו על עצמם משהו, מכלל המגוון בציבור עמ"י. אנשים הזדעזעו. כמה דמעות נשפכו כמים על הדבר הזה? שנאמר שהדמעות של עמ"י משקיטות את הדמעות של עשיו שבכה ומזה נבע הסבל של עמ"י כידוע.

הדבר האחרון והוא הגורלי: שהיות שהעולם שלנו הוא עולם של בחירה. לכן כל דבר ודבר נמצא בבחירתו של האדם, גם מה שהוא עובר מה הכוונה? אומר ראש ישיבת טעלז זצ"ל והדברים הללו מובאים גם הם מתלמידו של הרמח"ל רבי משה דוד ואלי זצ"ל. שכאשר הקב"ה עושה משהו יש לאדם בחירה.

אם האדם אומר זה קרה בגלל העברות שלי, זה קרה בגלל שד' כועס עלי, בגלל שד' החליט להעניש אותי, אז הקב"ה אומר אם בחרת לחשוב כך - כך יהיה. עכשיו אתה טהור ונקי.

אך אם אדם בא ואומר ודאי שנתתי לי עונש כי אני צריך לחזור בתשובה, זה קרה בגלל שאתה אוהב אותי. ואומר הקב"ה כך יהיה. אפילו שזה לא נכון לעיתים. לאדם יש כח להכריע המחשבה שלו למה דברים קרו. עד כדי כך.

ז"א, שאם אדם אומר ד' אוהב אותי ועשה את מה שעשה כי אנו לא מבינים, אז הקב"ה אני אתנהג איתך באותו דרך. אתה תחליט! בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו אז מימלא כאשר אדם בא ואומר אני מחליט שד' אוהב אותנו ושנחנו לא מבינים אותו, שאנחנו לא רוצים להבין אותו ושאינ עוד מלבדו ושאיני הפכתי לקרבן שזה ה"וידום אהרון" שלי, אין שפה שיכולה לתאר את הזכות של אותו אדם. כל רגע שהוא חי פה בעולם הזה מי יודע מה הוא משפיע על העולם.

לא רק אלו שהלכו, אלו שנשארו הם הפכו להיות הקרבנות. והם הזכות הגדולה לרומם ולהתרומם!!

ר' אושר אמר לו אם אני אגיד לך שזה קרה בגלל שבגלגול הקודם היית כך וכך זה יקל עליך? אמר לו כן. אם אדע שיש מטרה ותשלום לדברים שלי אני יקבל את זה. אז אמר לו ר' אושר לא כדאי לך, אני יכול להגיד לך מי היית בגלגול הקודם אבל לא כדאי לך כי אז תבין את הקב"ה. ואם אתה תבין את הקב"ה אז הקב"ה ינסה להבין אותך ואתה לא תצא מזה... אבל אם תגיד לקב"ה ריבוננו של עולם, לא רוצה להבין אותך, אני יודע שאני לא יכול להבין אז הקב"ה יגיד גם לך אני לא רוצה להבין אותך גם כן.

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל". וכתוב בגמרא במסכת נדרים שהאנשים הללו עולים לגדולה. ומדוע? בא היצר הרע ושואל את הקב"ה למה אתה מעלה אותם לגדולה? למה אתה נותן להם? לא מגיע להם? והקב"ה מתעלם ממנו, ושואל את ד' למה אתה לא עונה לי ומתעלם ממני? אומר לו הקב"ה גם הוא כשאתה באת אליו הוא התעלם ממך, הוא סתם את האוזניים והמח כשבאת אליו וכיון שהוא לא רצה לשמוע אותך גם אני לא רוצה לשמוע אותך. וזה הסוד שלמעשה הדבר היחיד שהאדם יכול להחזיק מעמד במצב הזה זה להפוך את המצב בו הוא נמצא למצב של גדולה, למצב שהאדם יום יום שעה שעה שהוא מתמודד הוא לא נשבר. הוא לא נהיה מסכן הוא נהיה גיבור. הוא יודע שבכל רגע כשמגיעה לו מחשבה וכאב הוא נלחם בזה בצורה כזאת שזה מטהר את כל עמ"י בבחינת "וידום אהרון".

בנוסף לכך ללא קשר: אם האדם מרגיש שיש לו חלק שהוא לא היה בסדר אז הוא צריך לעשות תשובה. למה? כי כאשר הקב"ה עושה משהו יכול להיות אלף סיבות, יכול להיות שד' מעניש משהו כי רוצה שיחזור בתשובה. למה הוא רוצה שיחזור בתשובה? כי מגיע לו משהו. וע"מ לקבל את זה הוא צריך להפוך לכלי. והיות שיש לו עברות בידו הוא לא יכול להיות כלי. אז הקב"ה מזעזע אותו ע"מ שיעשה תשובה ויוכל לקבל את מה שמגיע לו.

אם האדם מרגיש אשם אז יעשה תשובה. אבל זה לא אומר שד' עשה את זה כי אתה לא בסדר כי אדם צריך גם לעשות תשובה. כל עמ"י צריכים לעשות